

μεσ' τ' αφηλά, νεοκλασσικά μπαλκόνια τ' Αχιλλέα!

Νάταν, στερνά, ν' αντίκρυζα ξανά τα χελιδόνια
να χτίζουν τις μικρές φωλιές στους ηλιακούς, τα γείσα
και να σαλπίζουνε παντού της άνοιξης ελπίδα
και καταλύτρα της σκλαβιάς της σταυρωμένης γης μας!

Νά'ταν μικρός να γύριζα στους ποταμούς σου μέσα
να μάζεψα σφυρίζοντας καβούρια, πεταλίνες
και χέλια, που να πρόσφερα σε συγγενείς και φίλους.

Νάτανε να σεργιάνω μέσα στις χαραγιάδες
Δεκάχρονος, ξυπόλητος, μ' ένα μακρί καλάμι
και να σφυρίζω ρυθμικά, σιγοτραγουδώντας
το γνωστό μότο τραγουδιού για την καβουρομάνα
μα και για τ' αρσενικό, τον καβουροπατέρα
μέχρι που να ξεγελαστούν κι ολόστερνα δαγκώσουν
την άκρη του καλάμιού με το δεμένο κόμπο
κι αιχμάλωτοι να συλληφθούν μαζί με τα παιδιά τους.

Νά'ταν να ξαναγύριζε, τετραχρονούλης κι ούτε
ο Τεύκρος και να διάβαζεν όλα τ' αλφαβητάρια.

Νά'ταν να σε ξανάβλεπα, χιλιόμορφη Χρυσίδα
Κι ας ήταν και λιγόστιγμο το μαγιοπέρασμά σου!...

Κυθρέα

Έξι στίχους έγραψα για το εξάστιχό σου στάχυ
Τις πηγές σου τις κρυστάλλινες
Και την ψηλή σου ράχη
Έξι στίχους έγραψα ωσάν τις ενορίες
Τη γη σου την κατεχόμενη
Τις εκκλησιές και τις πλατείες

Άκης Καραπαναγιώτης